

ДЖИМ КОРБЕТ ЧОВЕКОЯДЕЦЪТ ОТ КАНДА

Превод от английски: Здравко Станков, Борис Паланков, 1968

chitanka.info

Колкото и малко да вярваме на общоприетите суеверия, като например, че тринадесет души не трябва да сядат на маса, да се подава вино през масата, да се минава под стълба и пр., в собствените си суеверия ние имаме силна вяра, при все че те дават повод на приятелите ни да ни се подиграват.

Не зная дали ловците са по-суеверни от останалите хора, но зная, че те гледат на суеверията много по-сериозно. Един мой приятел винаги когато излиза на лов за едър дивеч, взема със себе си по пет патрона — нито повече, нито по-малко. Друг пък взема винаги по седем. Трети, който впрочем беше известен като най-добрия ловец на едър дивеч в Северна Индия, никога не откриваше зимния ловен сезон, преди да хване един махсир. Моето лично суеверие е свързано със змиите. Когато съм на лов за човекоядци, изпитвам дълбоко вкоренено суеверие, че колкото и да се трудя, всичките ми усилия ще отидат напразно, ако преди това не убия някоя змия.

През най-горещите дни на май, изминал от изгрев до залез-слънце безброй километри надолу и нагоре по невероятно стръмни хълмове, които грозно издраскаха ръцете и коленете ми, аз търсех един крайно предпазлив човекоядец. На петнадесетата вечер, връщайки се уморен като куче, заварих в горската хижа, където, бях отседнал, депутация селяни, които ме чакаха с новината, че видели тигър-човекоядец в околностите на тяхното село. Много късно беше да предприема каквото и да е същата нощ, затова им дадоха фенери и ги изпратих да си вървят със строгите нареждания никой да не излиза от селото през следващия ден.

Селото беше разположено на другия край на хребета, на който се намираше моята хижа, и поради изолираното си положение и гъстите гори, които го окръжаваха, беше пострадало от нападенията на тигъра много повече от кое да е друго село в околията. Последните жертви бяха две жени и един мъж.

На следващата сутрин обиколих селото в широк кръг, след което започнах втората си обиколка на половин километър под първата и като изкачих една песъчлива канара, стигнах до сухо дърво, издълбано от дъждовете. Хвърлих поглед от единия край на дърето до другия и се убедих, че тигърът не е там. В този момент едно раздвижване на седем-осем метра точно пред мен прикова вниманието ми. На това място се намираше вирче, голямо колкото обикновена вана, а на горния

му край стоеше змия, която навярно пиеше от водата. Змията прикова погледа ми с повдигането на главата си, и когато я вдигна на около метър от земята, видях, че беше змия-качуларка. Най-красивата змия, каквато някога съм виждал! Гушата ѝ, обърната към мен, беше тъмнооранжево червена и ставаше златистожълта там, където тялото опираше земята. Гърбът, маслиненозелен, имаше правилни ивици с цвят на слонова кост, а около един метър от дължината ѝ от края на опашката нагоре беше лъскавочерна с бели резки. На дължина змията беше между три и четири метра.

Много се говори за този вид змия, за нейната нападателност, когато я обезпокоят, и за бързината, с която може да се движи. Ако змията ме нападнеше, както изглеждаше, че ще направи, щях да бъда в много неизгодно положение в самото дърво, обаче ако се покачах на канарата, чувствавах, че ще мога да се отбранявам. Разбира се, аз можех да прекъсна напрежението само с един изстрел в разперената ѝ качулка, голяма колкото малка чиния, но пушката, която имах в ръцете си, беше тежкокалибрена и аз нямах никакво намерение да обезпокоявам тигъра, който се бе появил след толкова изнурително очакване и труд. Измина една безконечно дълга минута, през което време единственото движение бе трептенето на дългия ѝ чаталест език. След това змията прибра качулката си, сведе глава на земята и побягна по отсрещния бряг. Без да снемам очи от нея, попипах с ръка настрана и сграбчих един валчест камък колкото топка за крикет. Змията едва достигна един остър глинест издатък, когато захвърлих камъка с всичка сила и я тупнах отзад по главата. Ударът би убил друга змия отведнъж, но единственият ефект тук и при това много обезпокоителен, който ударът предизвика върху качуларката, бе да я обърне и насочи право към мен! За щастие вторият камък я улучи по врата, когато беше изминала половината разстояние между нас, а след това останалото беше лесно.

Довърших втората си обиколка около селото с голямо задоволство и при все че и тя беше също така безрезултатна, както първата, аз се почувствувах насърчен, понеже бях убил змията. Сега за първи път от много дни насам предчувствах, че ловът ми ще излезе сполучлив.

На следващия ден аз пак претърсих гората около селото и привечер забелязах пресните дири на тигъра на края на една скоро

разорана нива, която се намираше над селото. Населението, около сто души, беше изпаднало засега в пълен ужас и като оставих всички с уверението, че ще се завърна рано на следващия ден, поех обратно по самотния път от четири километра към горската хижа.

Да вървиш безопасно през гори или изоставени дълги пътища и то в някоя местност, в която се подвизава човекоядец, изисква най-голяма бдителност и спазване на много правила. Само когато ловецът е бил многократно преследван, само тогава неговите сетива са на нужната висота и онези правила, нарушаването, на които би дало лесна плячка на човекоядеца, наистина се спазват.

Читателят може би ще запита: защо „самотна разходка“, когато имах толкова много хора на разположение в лагера? Отговорът на този въпрос е следният: първо, защото човек е склонен да стане непредпазлив и да разчита много на другарите см, и, второ, защото при схватка с тигър ловецът има повече шанс, когато е сам.

Следващата сутрин, когато наближих селото, забелязах група възбудени мъже, които ме очакваха. От разстояние, от което можах да ги чуя, те ми съобщиха радостната вест, че през нощта бил убит един бивол. Тигърът удавил животното в самото село и след като го влачил по хребета, завлякъл го надолу в една тясна, гъсто обрасла долина на северната страна на хълма.

Направих внимателно разузнаване от една издадена скала на хребета и се убедих, че не би било разумно да се спусна надолу по стръмния път по дирята на отвличането, а единственото нещо, което можех да направя, бе да заобиколя отдалеч и да вляза в падината откъм долния ѝ край и тогава да се изкача дотам, където смятах, че ще намеря убитото животно.

Тази маневра извърших благополучно и към обяд пристигнах на мястото, което си бях набелязал още отгоре, където падината се разстилаше на стотина метра от стръмнината и, на около триста метра от хребета. На това именно равно място очаквах да видя жертвата и ако имах късмет, и тигъра. Бях потънал в пот от дългото и трудно изкачване по долината през гъсти трънливи шубраци и недоразвит бамбук, а не беше никак разумно с потни ръце да предприема нещо, което изисква бърза стрелба. Седнах да си почина и да изпуша една лула.

Грамадни гладки закръглени камъни изпълваха местността пред мен и между тях протичаше ручей, който образуваше малки, кристалночисти вирчета. Бях обут в обувки с най-тънки гумени подметки, които подхождаха идеално за минаването по тези камъни. Като си отпочинах и се поизсуших, тръгнах да открия убитото животно с надежда, че ще намеря и тигъра, заспал близо до него. Когато прекосих около две трети от разстоянието, забелязах бивола, скрит под един бряг, обрасъл с папрати, на около двадесет метра от мястото, където започваше стръмнината на хълма. Тигърът не се виждаше. Много предпазливо се изравних с убитото животно и застанах на един плосък камък, за да прегледам всяко кътче на местността.

Предчувствието за надвиснала опасност е толкова познат и установен факт, че не заслужава споменаване. В продължение на три-четири минути стоях напълно неподвижен и изведнъж почувствувах, че тигърът ме гледа някъде отблизо. Същото чувство, което ме беше накарало да усетя надвисналата опасност, беше подействало навярно и на тигъра, като го събуди от сън. Върху една равнинка откъм лявата ми страна имаше гъсти храсти. Вниманието ми се спря върху храстите на около пет-шест метра от мен и на същото разстояние от убитото животно. Изведнъж храстите се размърдаха слабо и аз видях как тигърът бяга с всички сили нагоре по стръмния хълм. Преди да успея да насоча пушката си към него, той изчезна зад едно дърво, покрито с пълзящи растения, и едва след като измина петдесет метра, го видях пак, както скачаше по една скала. Гръмнах и той падна с рев надолу, повличайки цяла лавина камъни подир себе си. Счупен гръбнак, заключих аз. И точно когато обмислях как най-добре да се справя с него, като падне на топка пред краката ми, ревят му престана, а в следната минута — за мое облекчение и разочарование — го видях целия и очевидно не ранен, да бяга по склона на хълма. Виждах го само бегло от време на време и не си заслужаваше да стрелям по него. Преминавайки с трясък през сухи бамбукови дървета, той изчезна зад хълма в следващата долина.

Впоследствие открих, че куршумът, изстрелян под ъгъл седемдесет и пет градуса, беше улучил левия лакът на тигъра и отчупил част от лакътната кост. Пробивайки костта, куршумът ударил скалата и като рикоширал, нанесъл съкрушителен удар отпред под

челюстта му. Нито една от двете рани, макар и много болезнени, не беше смъртоносна. Единственият резултат от моето преследване по слабата кървава диря в следващата долина бе, че тигърът ръмжеше по мен от един гъст трънлив, шубрак, навлизането ми, в който би било равно на самоубийство.

Изстрелът ми бил чул в селото и една нетърпелива тълпа ме чакаше на хребета. Те като че изпитаха по-голямо разочарование от мен, ако това бе възможно, поради провалянето на така грижливо замисленото и проведено преследване.

На следващата сутрин се върнах при убитото животно и едновременно се зарадвах и учудих, като видях, че тигърът се е връщал през нощта и отхапал малко от него. Единствената възможност да стрелям по тигъра беше да седя и чакам край трупа на животното, но тук се появи една трудност. Нямаше подходящи дървета на удобно разстояние, пък и много неприятното ми приключение от един предишен случай ме бе излекувало от желанието да седя на земята и да чакам човекоядеца. Двоумих се къде да застана, когато чух тигърът да реве някъде надолу в долината, откъдето се бях изкачил предишния ден. Ревът на тигъра ми предлагаше удобен случай да го убия по най-приятния възможен начин при лов на такива животни. Обичайно е един тигър да реве така при следните обстоятелства: когато броди из гората и търси другар или другарка или когато е леко ранен. Не ще и дума, че ловецът трябва да умее да реве като тигър достатъчно добре, за да може да го подмами и да го извика на такова място, където тигърът най-естествено ще дойде, като някой гъсталак или място, обрасло с висока трева, а самият той да е готов да стреля от много близко разстояние. Зная, че много колеги — ловци ще останат скептични по отношение на твърдението ми, че леко раненият тигър се озовава на повикване, но такива хора по-добре да не отсъждат, преди да са го изпитали сами. В случая обаче тигърът, при все че отговаряше на моето повикване, отказа да дойде по-близо. Аз отдадох неуспеха си на факта, че отправях вика си от мястото, на което той преживя едно нещастно приключение предишния ден.

Дървото, което най-сетне избрах, растеше на края на един отвесен бряг и имаше удобен клон на около два и половина метра от земята. Седнал на него, щях да бъда на около десет метра от осеяното с камъни дере, по което очаквах да дойде тигърът. След като въпросът

за дървото беше разрешен, аз се върнах на хребета, където бях казал на хората си да ме чакат със закуската.

Към четири часа след пладне седях удобно на клона, готов за дълго и мъчително чакане. Преди да оставя хората си, наредих им да ми изкукат на следващата сутрин при изгрев-слънце. Уговорихме се, ако им отвърна с вик на леопард, да останат на място, но ако не чуят никакъв отговор, да съберат колкото могат селяни и на две групи да дойдат надолу по двете страни на долината, като надават викове и хвърлят камъни.

Свикнал съм да спя във всяко положение на някое дърво и понеже бях изморен, прекарах вечерта не много неприятно. Когато залязващото слънце осветяваше само върховете на планините над мен, чух тревожния вик на лангур, който ме стресна и разбуди напълно. Много скоро открих мястото на маймуната, която седеше на върха на едно дърво на другия край на долината и понеже гледаше към мен, заключих, че ме е взела за леопард. Тревожният вик продължи на интервали и престана да се чува едва когато настъпи пълен мрак.

Час след час напругах очи и уши. Изведнъж се стреснах от шума на камък, който се търкулна по скалата и се удари о дървото ми. След камъка чух предпазливите меки стъпки на тежко животно — безспорно тигър. Отначало помислих с утеха, че той идва от тази посока вместо отдолу, из долината, по-скоро по някаква случайност, но тази ми мисъл се изпари веднага щом го чух да издава дълбоки ръмжения точно зад мен. Очевидно той беше дошъл от долината, когато съм закусвал, и като застанал на хълма, където го забелязала маймуната, е наблюдавал как се качвам на дървото. Ето едно положение, което нямах предвид и с което трябваше да се справя много внимателно. Клонът, на който седнах удобно още на светло, не позволяваше много да се обръщам в тъмнината. Разбира се, можех да стрелям във въздуха, обаче си спомних за ужасните последствия, които имах при опит да убия друг тигър с изстрел от близко разстояние, и се отказах. Нещо повече. Дори тигърът да не ме нападне, гърмеж от такова малко разстояние на тежкокалибрена пушка щеше да го пропъди от тази местност и всичкият ми труд отиваше напразно.

Знаех, че тигърът нямаше да скочи върху мен, защото скокът щеше да го отнесе на десет метра надолу из скалите. Но нямаше и нужда да скача, защото можеше само да се изправи на задните си крака

и лесно да ме достигне. Повдигнах и обърнах пушката от скута си, тикнах цевта под лявата си мишница, като едновременно с това натиснах предпазителя. Това ми движение се посрещна с още по-дълбоко ръмжене, отколкото преди. Ако сега тигърът посегне към мен, той щеше по всяка вероятност да дойде в допир с пушката, на спусъците, на която бях подгънал пръсти. Дори и да пропусна да го застрелям, щях да имам възможност да се покатеря по-нагоре по дървото през суматохата, която би последвала гърмежа. Времето се влачеше с бавни стъпки и най-сетне, изморен от лазене и от ръмжене, тигърът прескочи малко дърво от лявата ми страна и след малко го чух как хруска кокали от убитото животно. Едвам сега можах да се поотпусна в неудобното си положение. Единствените звуци, които чувах до края на нощта, идваха от посоката на убитото животно.

Слънцето бе изгряло съвсем скоро, долината още тънеше в дълбока сянка, когато чух моите хора да кукат из хребета и почти веднага след това видях тигъра как бяга на скокове по хълма от лявата ми страна. Трудно бе да се прицеля в несигурната светлина и с напрегнати очи, но аз се реших и имах удоволствието да видя как куршумът попадна в целта. Като се обърна със страхотен рев, той се спусна право към дървото ми и точно когато щеше да скочи, отпратих втори куршум в гърдите му. Отместен по време на скока от силата на тежкия куршум, тигърът се удари о дървото, без да ме засегне, и отхвъркна надолу с главата право в пропастта, където падна в едно от вирчетата, за които вече споменах. Той се измъкна от водата, оцветявайки я в червено с кръвта си, и като закуца надолу по дола, изчезна от погледа ми.

Всеки мускул на тялото ми се бе схванал от петнадесетте часа, които прекарах на твърдия клон. Свлякох се от дървото, като си изцапах дрехите от обилната кръв, оставена по него от тигъра, и едва след като разтрих вдървените си крака, можах да го проследя. Намерих го мъртъв в подножието на една скала в друг вир с вода.

Противно на моите нареждания хората ми, събрани на хребета, когато чули първия ми изстрел и рева на тигъра, последван от втори изстрел, слезли групово по хълма. Стигнали до изцапаното с кръв дърво, при дънера, на което намерили меката ми шапка, те естествено

дошли до заключението, че тигърът ме е отвлякъл. Чувайки тревожните им викове, аз отговорих и те отново се спуснаха по дола и спряха със затаен дъх и отворени уста, когато видяха изцапаните ми с кръв дрехи. Едва след като се увериха, че не съм ранен и че кръвта по дрехите не е моя, те се струпаха минута по-късно около тигъра. Скоро отсякоха едно яко, младо дърво и вързаха здраво тигъра за него с пълзящи растения. Понесоха го нагоре по стръмния хълм с немалко трудности и с много викове и шум.

Много подвизи се извършват в тези отдалечени области, из които бродят закоравели човекоядци. Тези подвизи, за които външният свят няма възможност да чуе, се приемат от местните жители като всекидневни явления. Желая да опиша един такъв подвиг, който се отнася до последната жертва на човекоядеца от Канда.

Пристигнах на местопроизшествието скоро след случката и от събраните подробности от селяните, както и от внимателното проучване на терена, по който междувременно не беше ходено, аз съм в състояние да предам случката така, както мисля, че отговаря на истината с всички подробности.

В селото, близо, до което убих човекоядеца от Канда, живеел възрастен човек със своя син. Бащата служил във войската през 1914–1918 година и хранил амбицията да запише сина си в полка на гаруалските кралски стрелци — една не много лесна работа през „веселите мирни години“, когато имало малко вакантни места, а много желаещи. Скоро след като младежът навършил осемнадесет години, през тяхното село минала група мъже на път за пазара в Лансдаун. Младежът тръгнал с тях и още с пристигането си в Лансдаун се явил в канцеларията, където записвали доброволците. Тъй като знаел от баща си как да поздравява по военному и как да се държи в присъствието на офицер, приет бил без всякакво колебание. Записали го и му дали отпуск, за да отнесе малкото си лични вещи у дома, преди да започне военното си обучение.

Той пристигнал в къщи по обяд, след като пет дни отсъствал оттам, и научил от приятели, които се тълпели около него, че баща му орал малката им нива на другия край на селото и че нямало да се върне преди здрач. (Нивата, която баща му орал, била същата, по която аз открих стъпки от човекоядеца в деня, когато убих качуларката.). Младежът се грижел от по-рано за фуража на добитъка и затова след

като се наобяждал при едни съседи, тръгнал с дружина от двадесет души да набере шума.

Както споменах преди, селото се намира на хребет и е заобиколено с гори. Две жени били вече удавени от човекоядеца, когато косели трева из гората, и селяните от няколко месеца хранели добитъка с шума от дърветата край селото. Те трябвало да ходят всеки ден все по-далеч, за да си набавят необходимата шума, и този ден групата от двадесет и един души, като прекосили обработваемите земи, изминали около петстотин метра надолу по един стръмен и каменист хълм и навлезли в началото на долината, която се простира на изток в продължение на двадесет километра през гъсти гори и срещу реката Рамганга и горската хижа на Дикала.

В началото на долината теренът е почти равен и осеян с големи дървета. Тук хората се разделили, като всеки от тях се покачил на едно дърво по свой избор. След като си насекли необходимото количество шума, направили я на вързоп, вързали го с въжето, което носели за тази цел, и се върнали в селото по двама и по трима.

Тигърът, който лежал в един гъсталак на около осемстотин метра в долината, ги чул, когато слизали по хълма, говорейки на висок глас за кураж и да плашат човекоядеца, или пък когато се викали един друг още докато били по дърветата. Той напуснал скривалището, където преди четири дни убил и изял една кошута, прекосил ручея и пътеката за говеда, която върви по протежението на цялата долина, и се отправил бързо към мъжете. (Скоростта, с която тигърът е минал по дадено място, може да се установи по относителното положение на отпечатъците от предните и задните му крака.)

Младежът си избрал също едно дърво — бохиня, — от което си нарязал шума за добитъка. Дървото се намирало на около шест метра от пътеката за говеда и горните му клони надвисвали над малка урва, в която имало две големи скали. От един завой на пътеката тигърът зърнал младежа на дървото и след като го наблюдавал известно време, оставил пътеката и се скрил зад една повалена индийска топола на около двадесет и пет метра от урвата. Младежът си насякъл достатъчно шума, слязъл от дървото и я събрал закуп, за да я върже на вързоп. Докато вършел това и стоял на равното място, той се намирал сравнително в безопасност. За нещастие забелязал, че два клона били паднали в урвата между двете скали и така предрешил съдбата си, като

слязъл в урвата, за да ги прибере. Щом младежът се скрил от погледа му, тигърът напуснал скривалището си зад поваленото дърво и пропълзъл до края на урвата и точно когато момчето се навеждало да вземе клоните, той скочил върху него и го удавил. Дали удушването е станало, докато другите са били още по дърветата, или пък след като те си отишли, не можах да установя.

Бащата се върнал в селото по залез-слънце и го посрещнали с добрата вест, че син му бил приет във войската и си дошъл от Лансдаун в кратък отпуск. Като запитал за момчето, казали му, че то отишло рано през деня за шума и се почудили, загдето бащата не го намерил в къщи. След като подредил биволите си за през нощта, бащата тръгнал да дири момчето си от къща на къща. Разпитал мъжете, които ходили навън този ден, и всички казвали едно и също, че се разделили в началото на долината и никой не помнел да го е виждал след това. Бащата прекосил терасовидно разположените ниви, отишъл на края на стръмния хълм и няколкократно викал сина си, обаче не получил никакъв отговор.

По това време се стъмнило. Мъжът се върнал в къщи, запалил малък опушен фенер и минавайки през селото, ужасил съседите си, като им казал в отговор на техните запитвания, че отива да търси сина си. Попитали го дали е забравил за човекоядеца, а той отвърнал, че именно поради човекоядеца бил толкова загрижен да намери момчето, защото може да е паднало от някое дърво и да се е наранило и страхувайки се да не го нападне тигърът, не отговаряло на повикването му.

Той не пожелал никой да го придружи, а и надали би се намерил някой, който сам да пожелае. Цялата нощ той претърсвал долината, в която никой не би посмял да стъпи, откакто се появил тигърът. Той минал по пътеката четири пъти през нощта — както видях това от стъпките му — на три метра от мястото, където тигърът лежал и ядял сина му.

Точно на разсъмване, изморен и съкрушен, той се изкачил малко по-нагоре по скалистия хълм и седнал да си почине. От издигнатото място, на което седял, той могъл да гледа долу в урвата. При изгрев-слънце забелязал петна кръв върху две големи скали и като изтичал дотам, намерил онова, което тигърът оставил от сина му. Той събрал тези остатъци, отнесъл ги у дома и като се сдобил с подходящ саван,

подпомогнат от приятели, отнесъл останките на брега на реката Мандал и ги оставил на кладата, на която изгаряли мъртъвците.

Мисля, че не е справедливо да се смята, че дела като тези се извършват от хора, лишени от въображение, и които следователно не съзнават големия риск, на който се излагат. Обитателите на нашите планини, освен че са много чувствителни към околната среда, са и много суеверни и вярват, че всеки връх, долина или клисура се обитава от някой дух под една или друга форма с най-зъл и злодейски вид, от който човек трябва да се страхува най-много нощем. Човек, отрасъл в тази обстановка, заплашван от човекоядец в продължение на години, невъоръжен и сам-самичък, можел от залез до изгрев-слънце да ходи из гъстите гори, които неговото въображение изпълня със зли духове и в които е имал всичкото основание да вярва, че човекоядецът го дебне! Той е по мое мнение надарен с такъв кураж по качество и степен, какъвто много малко хора притежават. Отдавам още по-голяма заслуга на героичния му подвиг, загдето той не е съзнавал, че върши нещо необикновено, което заслужава да се отбележи. Когато по моя молба той седна на земята близо до човекоядеца, за да ми помогне да го фотографирам, той ме погледна и каза с тих и въздържан глас: „Сега съм доволен, сахиб, защото ти отмъсти за моя син.“

Това бе последният от трите човекоядеца, за които бях обещал на чиновниците от областната служба и по-сетне на населението на Гаруал^[1], че ще сторя всичко възможно, за да ги отърва от тигрите.

Молба от жителите на общините Пейнауна, Бунджи и Бикла Бадапур, околия Гаруалска

До Господин Капитан Дж. Е. Корбет, от полка на Негово Величество в Каладунджи, околия Найни Тал

Уважаеми господине

Ние, цялото население (на горните три общини), най-смирено и почтително се осмеляваме да изложим пред Вас следните няколко реда, за да благоволите да ги проучите и сторите нужното.

В тази околност един тигър се обърна в човекоядец от миналия декември. До днес той е удавил трима мъже и е наранил други двама. Тъй че ние се намираме в голяма

беда. Поради страха от този тигър не можем да опазим посевите си и сърните ги опропастиха. Не можем да отидем в гората за сено, нито можем да пуснем говедата на паша в гората, защото много от тях ще загинат. При тези обстоятелства ние се намираме пред гибел. Горските власти правят всичко възможно да убият този тигър, но има малко надежда за успех. Двама ловци също се опитаха да го застрелят, обаче не успяха. Нашият почитаем управител обяви награда от 150 рупии за главата на тигъра, така че всеки се стреми да го убие, но без успех. Научаваме се, че Ваша милост сте убили много човекоядци — тигри и леопарди. Поради това сте си спечелили добро име, особено из окръга на Кумаон. Прочутият човекоядец — леопард от Нагпур е бил убит от Вас. Повикът на цялото население тук е, че този тигър може да бъде убит само от Вас. Ето защо населението се осмелява да замоли да си направите труда и да дойдете тук, за да застреляте този тигър (наш враг) и да спасите населението от напаст. За тази голяма услуга ние, населението, ще Ви бъдем много признателни и ще се молим за Вашия дълъг живот и благоденствие. Надяваме се, че Вие сигурно ще влезете в нашето положение и ще си направите труда да дойдете и ни отървете от тази беда. Пътят, който води тук, минава през Ламнагар до Султан, от Султан за Лахачаур и от Лахачаур до Канда. Ако Ваша милост би благоволил да ни предупреди за пристигането си в Рамнагар, ще изпратим наши хора и кола да Ви посрещнат и придружат.

Оставаме, Господине, с най-добри пожелания: село

Джарат, 18 февруари 1933

Подписал: Говинд Синг Неджи

Главатар на село Джарат

Следват 40 подписа и 4 отпечатъка от палци на жители на селата
Пейнаун, Бунджи и Бикла Бадапур.

Адрес: Говинд Синг Неджи, село Джарат.

Пощенска станция Пейнаун. Околия Бадиалгаон, Гаруал, С. П. Обещанието, поменато на стр. 57, направих след получаване на тази молба.

[\[1\]](#) Препис от молбата на населението на Гаруал. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.